

ƠN HOÁN CẢI NHẬN ĐƯỢC TỪ CHA THÁNH PIO

... Chứng từ của góa phụ Lucia Barocchi về chuyện hiền phu quá cố Carlo được Cha thánh Pio da Pietrelcina (1887-1968) hoán cải trở về cùng THIÊN CHÚA và Giáo Hội Công Giáo.

Khi tôi viết những dòng chữ này thì hiền phu tôi ra đi cách đây đúng 6 tháng. Chúng tôi chung sống đời vợ chồng trong vòng 72 năm. 72 năm tràn đầy hạnh phúc và hiệp thông hoàn toàn. Bởi vì, ngay từ lúc lấy nhau, chúng tôi đã chia sẻ mọi sinh hoạt thường ngày. Chúng tôi khấn khít gần kề bên nhau như hình với bóng. Hễ vợ có mặt thì chồng cũng hiện diện. Chúng tôi cùng làm việc, cùng nghỉ ngơi, cùng giải trí, cùng trao đổi trên bình diện văn hóa và siêu nhiên. Chúng tôi dẫn thân trong công tác thiện nguyện bác ái cũng như tông đồ.

Hai ngày sau lễ an táng chồng, tôi đến ngay San Giovanni Rotondo nơi có mộ Cha thánh Pio. Tôi thầm nghĩ, chỉ nơi ấy, tôi mới hiệp nhất với hiền phu quá cố hơn bất cứ nơi nào khác. Và

cũng chỉ nơi ấy tôi mới được Cha thánh Pio an ủi vỗ về hơn bất cứ người nào khác. Và đúng như vậy. Vừa bước chân ra khỏi mọi nơi chốn ghi dấu vết Cha thánh Cha Pio tôi tự nhủ: Nơi đây .. không khí cũng là một bí tích! Và kể từ ngày hiền phu từ trần, tôi vẫn sống mối dây hiệp thông khấn khít với chồng. Dĩ nhiên trên bình diện hoàn toàn thiêng liêng.

Bây giờ tôi xin kể lại câu chuyện xảy ra cách đây gần đúng 50 năm. Đó là năm 1959, năm hiền phu tôi hoán cải trở về cùng THIÊN CHÚA.

Năm ấy tôi đến San Giovanni Rotondo - như thói quen hàng năm - để xưng tội với Cha Pio. Tôi được điểm phúc biết Cha Pio từ năm 1950 sau một lần xưng tội với Cha. Năm sau - 1951 - Cha Pio nhận tôi vào số những người con thiêng liêng của ngài. Trong khi đó, hiền phu tôi, kể từ sau ngày lãnh bí tích Hôn Phối, chàng chấm dứt việc giữ đạo, không đi nhà thờ nữa! Vì thế, những lần đến San Giovanni Rotondo tôi đi một mình. Carlo khẳng định với tôi là chàng không có Đức Tin nên không thể chia sẻ với tôi về kinh nghiệm tuyệt vời tôi trải qua hàng năm!

Năm ấy - 1959 - số người đến xưng tội với Cha Pio quá đông nên tôi phải ở lại để chờ phiên mình. Lúc đó là Tuần Thánh, sắp đến Lễ PHỤC SINH, nên bằng mọi giá, tôi quyết định ở lại chờ đến lượt xưng tội. Tôi viết thư cho gia đình thông báo quyết định và nhấn thêm rằng, nếu muốn mừng Lễ Phục Sinh với tôi thì hãy đến ngay San Giovanni Rotondo. Carlo lên đường với thân phụ tôi.

Hai người đến nơi lúc trời đã tối. Thân phụ tôi - người đã được Cha Pio cảm hóa - đi ngay tới chỗ ghi tên xin xưng tội với Cha Pio. Ba tôi không quên ghi thêm tên Carlo nữa. Ghi tên xong người báo cho chúng

tôi biết và khuyên Carlo nên dọn mình xưng tội. Nhưng Carlo khẳng khái từ chối lấy lý do mình không có Đức Tin nên không muốn gặp mặt Cha Pio!

Đúng thế. Từ sau lễ thành hôn, chàng đẹp luôn chuyện giữ đạo. Chàng là người chồng tốt nhưng hoàn toàn dửng dưng với tôn giáo. Tôi biết rõ chàng nên không nài nỉ gì hết. Nhưng thân phụ tôi thì trái lại, người không thể bỏ qua một chuyện quan trọng và một dịp may như thế này! Người cố gắng thuyết phục Carlo theo người vào Tu Viện để gặp Cha Pio, diện đối diện.

Sau nhiều nài nỉ, sáng hôm sau Carlo bằng lòng thắp đèn nhạc phụ vào Tu Viện, nhưng nói trước là chàng sẽ đứng xa xa. Ba tôi xếp hàng nơi hành lang khu nội cấm. Và khi Cha Pio từ phòng của ngài bước ra thì thân phụ tôi kính cẩn hôn tay ngài. Trong khi đó Carlo đứng núp phía sau, nép sát vào tường và có nhiều người che khuất. Thế nhưng, khi Cha Pio đi ngang qua chỗ chàng thì Carlo nghe rõ tiếng Cha Pio nói:

- Con à, người ta không thể sống mà không có THIÊN CHÚA!

Sau này chàng giải thích với tôi là không biết chàng nghe tiếng Cha Pio bằng cách nào: tiếng nói thật hay tiếng nói từ bên trong? Chàng không biết! Chàng chỉ biết là nghe rõ tiếng Cha Pio nói như thế!

Trong khi ấy thì tôi ngồi đợi hai người trong nhà thờ. Và khi Carlo bước vào thì tôi thấy đôi mắt chàng ngời sáng. Chàng thật xúc động và bị Cha Pio chinh phục. Kể từ giây phút ấy chàng thay đổi hoàn toàn. Chàng hoá cải trở về cùng THIÊN CHÚA. Chàng ghi tên vào sổ những người xin xưng tội với Cha Pio. Và năm sau đó Carlo cũng được Cha Pio nhận làm con thiêng liêng của ngài.

Từ ngày ấy cho đến khi trút hơi thở cuối cùng, không ngày nào mà hiền phụ tôi không tham dự Thánh Lễ. Carlo trở thành tín hữu Công Giáo chân thành, sống Đạo nghiêm chỉnh. Ngày cả vào những ngày cuối đời phải ngồi xe lăn, hiền phụ tôi vẫn thắp đèn tôi đến nhà thờ tham dự Thánh Lễ. Carlo đã lãnh bí tích Xức Dầu với trọn lòng sốt sắng và hân hoan y như lãnh một nghi thức bước vào phòng cưới!

... "Hỡi đất đai, đừng sợ, hãy hoan hỷ vui mừng, vì THIÊN CHÚA đã làm những việc lớn lao .. Hỡi con cái Sion, hãy vui mừng hoan hỷ vì Đức Chúa, THIÊN CHÚA của anh em. Chính Người đã ban cho anh em mưa đầu mùa bởi vì Người thành tín. Người cũng cho mưa rào đổ xuống trên anh em, mưa đầu mùa và mưa cuối mùa như thưở trước .. Các ngươi sẽ được ăn no nê thỏa thích, và sẽ ca tụng danh Đức Chúa là THIÊN CHÚA các ngươi, Đấng đã làm cho các ngươi bao việc lạ lùng, và dân Ta sẽ chẳng bao giờ xấu hổ nữa. Các ngươi sẽ biết rằng giữa Israel có Ta hiện diện. Ta là Đức Chúa, THIÊN CHÚA các ngươi, không có chúa nào khác. Và dân Ta sẽ chẳng bao giờ xấu hổ nữa" (Sách Giô-en 2,21-27).

("La Casa Solievo della Sofferenza", Organo Ufficiale dei Gruppi di Preghiera, Anno LIX, n.3, 1-15 Febbraio 2008, trang 14-15)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt